Fusions per quan davallen els marges

Les febleses en un entorn de tipus zero poc propici al negoci obliguen els bancs a encarar-se a una segona tongada de fusions o absorcions

La banca no acaba de fer net, després d'anys de sotraguejar, i la lògica del mercat li demana, a més del requeriment del regulador, que faci múscul i netegi balanços via fusions.

A tot Europa, els mercats es malfien del futur del sector bancari

No es descarten operacions entre bancs del segment més alt

Amb les aliances, les entitats aspiren a poder fer créixer les rendibilitats

Els indicadors no menteixen i dibuixen un perfil de clar esgotament: el ROE (retorn del capital) dels bancs en el negoci domèstic voreja el 5%, lluny d'aquells anys precrisi en què s'assolien d'escreix els dos dígits; la ràtio d'eficiència (costos sobre ingressos) és del 46%, prou òptima, però difícilment millorable. I tampoc no millorarà, amb tipus d'interès arran de zero, el negoci genuïnament bancari, el crèdit. D'altra banda, als balanços la neteja no s'ha acabat i encara és considerable el volum d'actius dubtosos, vinculats a l'immobiliari, dels quals s'ha de desprendre tot acceptant els descomptes que mana el mercat.

Com explica el professor de Finances d'EADA Rafael Sambola, "tot i que encara tenen actius problemàtics al balanç, el problema realment urgent és la rendibilitat, de només un 4-5%, quan el que li exigeix l'accionista és un 9%." Sambola no dubta a pensar que hi ha "una tempesta perfecta contra els bancs: sentències contra les clàusules sòl que impactaran el balanç, dipositants que marxen per col·locar diners a gestores, més i més requeriments de capital, la possible il·legalitat dels crèdits fiscals, etcètera." Així doncs, no és estrany que es vegin obligats a escometre "fusions per sumar volums de negoci, crèdits i dipòsits, i eliminar costos, com ara reduir dos serveis centrals a un". Però un esdevenidor de pocs bancs fa malfiar: "A mitjà termini, si es recupera el crèdit, que el negoci estigui en poques mans, tot conformant un oligopoli, pot anar en contra del client."

On millor es descriu el mal tràngol dels bancs és a la borsa, on en el cas espanyol, des de principis de desembre del 2015, ha sofert una caiguda mitjana de valoració del 25%. Com diu el director de la gestora GVC Gaesco, Jaume Puig, "els bancs estan patint un problema de pseudocapitalització i el mercat n'és ben conscient". Al·ludeix a crèdits dubtosos a pimes no prou provisionats, els crèdits fiscals que no es poden computar com a capital, segons Basilea III, l'impacte de les clàusules sòl, etcètera. En definitiva, "són inevitables noves fusions per aquests defectes de capitalització". Cal dir, però, que aquesta malfiança respecte a la banca és general a Europa, on el mercat tremola per si s'encomana la crisi de la banca italiana. Des del desembre, els bancs alemanys han perdut gairebé un 30% de valoració a borsa; els francesos, un 21,5%; els italians, un 27% i a l'Euro Stoxx, un 22%. Si ens fixem en l'expressiu indicador del preu d'una acció i el seu valor en llibres, la ràtio P/VB, veurem que l'abaratiment és general, per sota de la paritat, a Espanya i a Europa: Bankia (0,9), BBVA (0,8), Banc Sabadell (0,7), CaixaBank (0,7), Banco Santander (0,6), Banco Popular (0,4), mostren febleses, però també italians com Mediobanca (0,7) i Unicredit (0,5); francesos com BNP Paribas (0,6) i Société Generale (0,6) o alemanys com Deutsche Bank (0,4) o Commerzbank (0,3), per fer esment només d'uns quants exemples. A Europa, singularitats com Bankinter, amb un P/VB de l'1,5, no sovintegen, precisament. Per enfortir la UE, en aquest camí cap a la unió fiscal i financera, no són poques les veus que demanen "fusions de grans bancs europeus, a la manera del sector de les aerolínies, on hem vist com s'unien grans aerolínies de bandera

nacionals", com diu Santiago Simón del Burgo, professor de Finances d'Esade, que insisteix que "ja no tenen sentit empreses locals, són necessàries empreses paneuropees." El professor d'Esade creu que la banca espanyola ha fet bé el sanejament dels seus balanços, però avisa que "amb l'expectativa que estiguem per un llarg període a tipus d'interès zero, han de moure fitxa, i a banda de les fusions en el terreny nacional caldrà anar a Europa, perquè si no es posen les piles, poden venir bancs de fora i quedar-se amb bona part del negoci". Als cercles bancaris, hom té clar que "en el context europeu, hem de guanyar grandària, que vol dir guanyar en competitivitat, per millorar el ROE i oferir bon dividend a l'accionista". Així doncs, ja només resta fer càbales. Si bé la lògica ens diu que la concentració hauria d'anar de dalt a baix, dels grans (Santander, BBVA, CaixaBank, Bankia i Popular) a la banca mitjana (Kutxabank, Bankinter, Unicaja, Ibercaja, Abanca, Liberbank i BMN), podria saltar la sorpresa i que "algun gran es llancés sobre el Popular, que té dificultats per complir amb el requeriment de capital del BCE, del 10,26% i té 4.000 milions pèrdues esperades que no s'han provisionat". Podria optar a una ampliació de capital, "però ja en va fer una i el consell no aprovaria diluir-se més." Una fusió, més ben dit absorció, del Popular per part d'un gran com CaixaBank "podria posar nerviosos BBVA o Santander, que serien capaços d'anar pel Sabadell". Bankia, que "no hem d'oblidar que s'ha de vendre sí o sí, podria ser cobejat per BBVA i Santander, però fins i tot pel Sabadell".

Pel que fa a les entitats petites, podríem veure moviments comara "un replegament de Kutxabank al País Basc, després de vendre's Cajasur, una operació que no els ha sortit com esperaven". També podria refugiar-se al seu mercat natural de Málaga Unicaja, mentre que Ibercaja és una entitat que "amb tot el sentit, podria ser adquirida pel Sabadell, gràcies a la seva presència a Andalusia, Castella i Lleó i Madrid." Liberbank, que ha anunciat la seva sortida a borsa, per capitalitzar-se en 1.000 milions, és atractiu per a BBVA i Santander, però també per a Caixabank i Sabadell. IberCaja, amb el seu domini incontestable a l'Aragó i una presència estimable a Madrid, la Rioja, Extremadura i Castella-la Manxa, tindria un bon encaix amb CaixaBank, Sabadell i Popular. El gallec Abanca, "on és clar que el capital veneçolà va entrar per vendre, podria ser una peça que es cobrés CaixaBank, que en el seu moment se li va escapar". BMN, que s'està reestructurant per sortir a borsa, "podria tenir sentit per al Sabadell, per complementar xarxa amb Balears i Múrcia, i per al Santander, per les mateixes raons". Cal dir que en la majoria dels casos aquestes operacions no són del tot avantatjoses per a l'accionista del banc comprador, ja que amb l'actual pressió reguladora quant a capital, la compra no es podria finançar amb cashi caldria recórrer a l'emissió en accions. Així, fóra clau que el preu de venda resultés barat, perquè no hi hagi dilució del capital.

Publicat a:
-L'econòmic 14-02-2016 Pàgina 44

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/939996-fusions-per-quan-davallen-els-marges.html?ca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui